

opusdei.org

Prelato laiškas (2010 m. rugpjūtis)

Šio mėnesio laiške, skirtame Opus Dei tikintiesiems, Prelatas kalba apie Dievo Motiną Opus Dei Marijos metų ir Mergelei skirtų švenčių proga.

2010-09-24

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Rašau jums grįžęs iš kelionės po kelias Pietų Amerikos šalis.

Ekvadore, Peru ir Brazilijoje ne tik su džiaugsmu susitikau su nemažai jūsų

seserų ir brolių bei daugybe kitų žmonių, bet ir meldžiasi prieš ne vieną Mergelės atvaizdą. Remdamasi kiekviena ir kiekvienu, stengiasi atgaivinti tą pamaldumą, kuriuo šv. Chosemarija meldavosi priešais Švenčiausiosios Mergelės atvaizdus, ir dėkojau mūsų Motinai, kad ji nuolat meldžiasi už Bažnyčią ir Opus Dei, prašydamas, kad ir toliau mus taip gausiai laimintų. Taip, pasikloviau jūsų malda Marijai, nes širdyje man ryškiai įsirėžęs vienas mūsų Tėvo pasakymas Aparecidos šventovėje, kurį paskui pakartojo ir San Paule: „**Pasakiau Mergelei, kad noriu melstis su didžiu tikėjimu**“.

Prieš tai, pirmiausia Ekvadore, apmąsčiau puikią šv. Chosemarijos pamoką, kuris nuo aukštumų prastai jautėsi, nes jį kamavo „kalnų liga“, tad turėjo beveik visai apriboti katechetinę veiklą. Bet jo asmeniniame gyvenime nuolat stiprėjo atsidavimas šv. Juozapui ir dvasinė vaikystė: ten jis „pasyviai

aktyvus“ praleido penkiolika dienų. Peru man atmintyje iškilo daugybė prisiminimų, tarp jų – ir kaip jis be galo apsidžiaugė išvydęs sceną, kuri buvo giliai įsirėžusi jam į širdį: Mergelė ir šv. Juozapas Jėzaus Kristaus paaukojimo metu šventykloje. Su kokia miele jis sustojo prie altoriaus!

Sustiprinkime savo meilės įrodymus Mergelei šiais mėnesiais iki Marijos metų pabaigos. Būtent rugpjūčio 15 d., per Mergelės Ėmimo į Dangų šventę, būsimė įpusėję šiuos metus. Stenkimės atnaujinti sūnišką dvasią išvien su šv. Chosemarijos gyventu Marijos gyvenimu. „**Labiausiai už viską trokštu, kad mylėtumėte Mergelei taip, kaip aš**“, – nesuskaičiuojamą daugybę kartų sakė mums jis. Kitomis progomis pabrėždavo: „**Sekite Jėzaus Kristaus pėdomis, nes Jis yra visa ko Pavyzdys, taip pat ir meilės savo Motinai**“ [1].

Kadangi pragyvenome pusę laikotarpio, kurį 80-ojo Opus Dei moterų veiklos proga pašventėme Mergelei, dabar turime progą apžvelgti prabėgusias savaites, kad įkvėpti sparčiu žingsniu šį žygį tęstume toliau. Ypač „**mūsų Motinos šventėmis nešykštėkime meilės įrodymų; dažniau kelkime širdis prašydami Jos, ko mums reikia, dėkodami už Jos nuolatinį ir stropų motinišką rūpestį, patikėdami Jos globai savo mylimus žmones. Bet jei išmoksime elgtis kaip vaikai, visos dienos bus tinkama proga mylėti Mariją, kaip kiekviena diena tiems, kurie vienas kitą myli**“ [2].

Rugpjūčio 15-osios šventė mus kviečia praktiškai ir rūpestingai įgyvendinti šį mūsų Tėvo patarimą. Didis Dievo Jos, kaip įsikūnijusio Žodžio Motinos, išsirinkimas nuo amžių pradžios pasiekia aukščiausią tašką, kai Ji šlovingai kūnu ir siela

pasitinkama Danguje. Marijos Ėmimas į Dangų, kuris užbaigia Nekaltu Prasidėjimu užgimusią istoriją, mus gyvai ragina atidžiau įsižiūrėti į mūsų Motiną, giliau apmąstyti Jos kasdienę piligrimystę šiame pasaulyje iki apsigyvenimo danguje.

Šios šventės Mišių evangelijoje Bažnyčia mums siūlo ištrauką iš mūsų Motinos apsilankymo pas pusseserę šventąją Elžbietą. Bažnyčios Tėvai ir rašytojai šią sceną visada apibūdindavo kaip vaizdų visos Šventosios Marijos egzistencijos atspindį, nes Ji visuomet besąlygiškai ir džiaugsmingai pakludavo visiems Viešpaties nurodymams. Nuo *fiat*, išstarto per Apreiškimą, iki kito *fiat*, išreikšto be žodžių Kryžiaus papėdėje, visą gyvenimą Marija liko iki galo ištikima mylimiausiajai Dievo Valiai, be jokių svyravimų.

Šventasis Lukas, evangelistas,
daugiausiai mums kalbėjęs apie
Mariją, išsamiai atpasakoja šį
Mergelės apsilankymą pas šventąją
Elžbietą. Ši scena, kaip ir daugelis
kitų, yra puikiai išlikusi mūsų
atmintyje, nes kasdien ją apmąstome
kalbėdami Rožinio paslaptis.
Pasimėgaukime ja dar kartą.

*„Tomis dienomis Marija susiruošusi
skubiai iškeliavo į Judėjos kalnyno
miestą. Ji nuėjo į Zacharijo namus ir
pasveikino Elžbietą. Vos tik Elžbieta
išgirdo Marijos sveikinimą, jos iščiose
suspurdėjo kūdikis, o pati Elžbieta
pasidarė kupina Šventosios Dvasios. Ji
balsiai sušuko: „Tu labiausiai
palaiminta iš visų moterų, ir
palaimintas tavo iščių vaisius! Iš kur
man ta garbė, kad mano Viešpaties
motina aplanko mane?! Štai vos tik
tavo pasveikinimo garsas pasiekė
mano ausis, šoktelėjo iš džiaugsmo
kūdikis mano iščiose. Laiminga*

įtikėjusi, jog išsipildys, kas Viešpaties jai pasakyta“ [3].

Į šiuos Elžbietos žodžius Mergelė, taip pat įkvėpta Šventosios Dvasios, atsakė nenumaldomo dėkingumo ir džiaugsmo giesme *Magnificat*.

Negalime apsistoti prie visų jos lobynų; trokštu išryškinti tik kelias šios scenos, kurią giliai apmąstydavo šv. Chosemarija, akimirkas.

Šventasis Gabrielius pranešė Marijai, kad Elžbieta laukiasi sūnaus, įrodydamas Dievo visagalybę; jis nei prašė, nei siūlė Jai ją aplankyti.

Tačiau Mergelė mano, kad pusseserei reikia Jos pagalbos, ir tame irgi išvysta Dievo valią. Ji skubiai patraukė į kaimelį, kuriame gyveno jos senyva pusseserė. Dėmesį patraukia pasakymas *cum festinatione*, „skubiai“, kurį šventasis Lukas labai tinkamai pabrėžia. Kaip aiškino jau šventasis Ambraziejus, motyvas aiškus:

„Šventosios Dvasios malonė neleidžia delsti“ [4]. Šventasis Tėvas Benediktas XVI, remdamasis šiuo Bažnyčios išminčiumi, aiškina, kad **„taip pasakydamas evangelistas nori pabrėžti, jog Marijai paklusti pasauliui, išlikti ištikimai Dievo Dvasiai, kuri joje įkūnijo Žodį, reiškia leistis nauju keliu ir nedelsiant išeiti iš namų, leidžiantis vedamai vien Dievo“** [5].

Evangelija mums pateikia pirmąją pamoką, kurią išmokstame iš nuoseklaus mūsų Motinos elgesio: kai sieloje apsireiškia Dievo meilė, mūsų pareiga yra nedelsiant, su giliu dėkingumu už dieviškuosius įkvėpimus atsakyti į Jo malonę, skubiai ir nevėluojant. Kai prie mūsų prieina Dievas – o Jis mus visus šaukė ir šaukia vardu, kad artimai Juo sektume – reikia atidėti į šalį viską, kas trukdo sekti paskui Jį, eiti su Juo. Visas mūsų gyvenimas turi būti paženklintas šio švento skubėjimo,

kuris, kaip tvirtina Popiežius, reikalaujamas iš žinančių, **„kad Dievas visada yra pirmenybė ir joks kitas dalykas mūsų gyvenime neturi skubinti“** [6].

Prisimenu kelis mūsų Tėvo gyvenimo nutikimus, kurie mums atskleidžia, kaip mūsų Įkūrėjas skubėjo vis labiau mylėti Dievą ir Mergele.

Nuo pat pirmųjų Opus Dei gyvavimo metų jis vis stipriau širdyje jautė meilę mūsų Motinai, o jo biografai pasakoja, kaip jis stengdavosi pasveikinti Šventąją Mariją aptikęs Jos atvaizdus keliaudamas Madrido gatvėmis. Kartą asmeniniuose užrašuose rašė: **„Šį rytą grįžau atgal kaip mažas vaikas pasveikinti mūsų Motinos Atočios gatvės atvaizde, aukštai ant šventojo Pilypo Kongregacijos namo. Buvau pamiršęs ją pasveikinti, o koks vaikas nepasinaudoja proga pasakyti**

savo Motinai, kad ją myli? Motina, o kad niekada nenustočiau buvęs vaiku“ [7].

Gyvenimui einant į pabaigą, kai jautėsi silpnesnis, praleisdavo visą dieną priešais Mergelės, laikančios Kūdiki, atvaizdą Villa Teverėje. Panoro pabučiuoti atvaizdą, bet priešais buvo suoliukas, tad buvo sunku. Jis užsibrėžė šį tikslą pasiekti. Vėliau mus pakvietė pamąstyti: kad ir koks atrodytų mažmožis – kalbėjo apie savo pastangas – turime susimąstyti, kaip ir kokiomis pastangomis parodome savo meilę, kad atsakytume į Dievo ir Švenčiausiosios Mergelės meilę, didžią meilės išraišką, slypinčią Įsikūnijime. To paties klausi ir jūs. Kokias konkrečias pastangas esame pasiryžę dėti likusiais Marijos metų mėnesiais, kad atsakytume į palankumą, kurį Viešpats ir Jo Švenčiausioji Motina mums nuolat įrodo? Ar norime Ją mylėti labiau

(čia ne šiaip pakartojimas)? Ar ieškome Jos užsidegę, kad nuvestų mus pas Savo Sūnų?

Peržvelkime dar vieną Aplankymo scenos akimirką. Kai Marija, pirmaisiais savojo *Magnificat*, šlovinančio Dievą, žodžiais, išsprūdusiais iš lūpų – kaip ir anksčiau, per Apreiškimą – pripažįsta savo menkumą, kad prieš Dievą Ji yra niekas, šis pripažinimas yra esminė šios dorybės dalis. „**Kokia didelė nuolankumo vertė! Quia respexit humilitatem... Aukščiau tikėjimo, meilės, nesutepto tyrumo, mūsų Motinos džiaugsmo himnas Zacharijo namuose skelbia štai ką: „Nes jis pažvelgė į nuolankią savo tarnaitę. Štai nuo dabar palaiminta mane vadins visos kartos“** [8].

Šventasis Augustinas teigė, kad „*meilės namai yra nuolankumas*“. Tik ant gilaus nuolankumo pamato

tampa vaisinga žemė, kurioje gali
augti nuoširdi meilė. Dėl nepaprasto
nuolankumo Mergelę, kuri kiekvieną
akimirką troško, kad Dievas vykdytų
savo valią Jos sieloje,
neprisiskirdama jokių nuopelnų,
Viešpats su vis didesne meile jautė
Jai palankumą, vedamas Ją iš
pilnatvės į pilnatvę iki šlovingai Ją
pasitikdamas.

Mano dukterys ir sūnūs, išmokime iš
šios geros motinos elgtis taip pat
pačiomis įvairiausiomis
aplinkybėmis. Iki pat paskutinės
akimirkos turėsime kovoti su mūsų
ėjimo į šventumą priešais, ypač su
savimeile, kuri yra pagrindinė
kliūtis, pastojanti kelią mūsų
vienybei su Dievu. Bet dar kartą
paklausykime šv. Chosemarijos.
Kartą atsakydamas į klausimą, kaip
su tuo kovoti dvasiniame gyvenime,
pabrėžė: „**Gera, kad trokšti
priešintis puikybei, bet aš,
nebūdamas pranašas, sakau tau,**

kad būsi linkęs į puikybę iki pat paskutinės gyvenimo valandos. Prašyk Viešpaties, kad suteiktų tau nuolankumo (...): quia respexit humilitatem ancillae suae (Lk 1, 48). Viešpats mūsų Dievas pažvelgė, nes Ji buvo nuolanki Jo tarnaitė. Tad stenkis tarnauti mūsų Viešpačiui ir pakartoti Mergelės nuolankumą. Evangelijoje mes Jos nesutinkame per didžiąsias Sūnaus triumfo akimirkas: sutinkame Ją prie Kryžiaus. Bet Ją sutinkame ir per pirmąjį stebuklą: jį Viešpats padaro, nes to prašo Švenčiausioji Mergelė. Prašyk Jos stebuklo, kad padarytų tave nuolankų ir kad nuolankiu paverstų mane“ [10].

Apmąstydami didžiuosius šventosios Marijos privalumus, liekame priblokšti: kokia nuostabi mūsų dangiškoji Motina! Stebime Ją Apreiškimo scenoje, apsisiautusią saule, po jos kojų mėnulis, o ant

galvos dvylikos žvaigždžių vainikas [11]. Tačiau „**visi žinome, kad šie privalumai Marijai buvo suteikti ne Jai nuo mūsų atitolinti, bet, priešingai, kad Ji būtų arčiau mūsų**“ [12] . Ir iš tiesų Ji iš Dangaus lydi kiekvieną mūsų, tarsi būtume vienturtis jos sūnus, vienturtė dukra, ir nepaliauja mūsų globojusi, kad vieną dieną džiaugtumės vienybės su Jos Sūnumi ir visais angelais bei šventaisiais palaima.

Tą Jai dar kartą priminsime rugpjūčio 15 d., atnaujindami Opus Dei pasišventimą jos meilingiausiai ir tyriausiai Širdžiai. Tądien susivienykime intencijomis su visais Prelatūros tikinčiaisiais – su tais, kurie dar esame žemėje ir su tais, kurie savo sielą atidavė Dievui – ir ypač su mūsų Tėvu, su jo pasišventimu 1951 m. Lorete, kurį aš pats visų vardu atnaujinsiu šiais Marijos metais. Patikėkime savas viltis ir darbus mūsų Motinos globai,

kuri, kaip taikliai pasakė šventasis Tomas Akvinietis, yra „*totius Trinitatis Novile triclinium*“, „*ta vieta, kur Trejybė atranda poilsį*“ [13]. Nes, kaip neseniai kreipimesi į tikinčiuosius sakė Popiežius, „**su Įsikūnijimu Joje, kaip jokioje kitoje būtybėje, apsigyvena trys Asmenys ir mėgaujasi bei džiaugiasi gyvendami Jos malonės pilnoje sieloje. Su Jos padėjimu galime sulaukti visokios pagalbos**“ [14].

Tą Jai pakartosime ir rugpjūčio 22 d., per Švenčiausiosios Mergelės Marijos Karalienės šventę ir kitą dieną, per metines tų dieviškų žodžių, kurie mūsų Tėvui paliko „***korio ir medaus skonį***“, tomis akimirkomis, kurių jam ypač reikėjo: *adeamus cum fiducia ad thronum gloriae, ut misericordiam consequamur!*

Kad ir toliau būtų gili mūsų malda už Šventają Tėvą, už jo garbingą Asmenį, taip pat už jo poilsį šiais

mėnesiais, už jo intencijas, už visus
sumanymus, kuriuos sielų gerovei
nešiojasi širdyje.

O kartu su visuo tuo padėkite ir man
įgyvendinti mano intencijas.

Su meile jus laimina

Jūsų Tėvas

+Javier

Pamplona, 2010 m. rugpjūčio 1 d.

[1] Šv. Chosemarija, *Notas de una
reunion familiar*, 1974/04/12.

[2] Šv. Chosemarija, *Dievo bičiuliai*,
nr.291.

[3] Lk 1, 39-45.

[4] Šventasis Ambraziejus, *Apie
Evangeliją pagal Luką*, II, 19 (PL 15,
1560).

[5] Benediktas XVI, *Ėmimo į Dangu šventės homilija*, 2009/08/15.

[6] Ten pat.

[7] Šv. Chosemarija, *Apuntes intimos*, n.446 (1931/12/03). Cituota: A. Vazquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, t.I, p. 341.

[8] Šv. Chosemarija, *Kelias*, nr. 598.

[9] Šv. Augustinas, *Šventoji nekaltybė*, 51.

[10] Šv. Chosemarija, *Notas de una reunion familiar*, 1972/10/21.

[11] Plg. Apr 12, 1.

[12] Benediktas XVI, *Kreipimasis į tikinčiuosius*, 2008/01/02.

[13] Šv. Tomas Akvinietis, *Exposicion apie Avemaria*, 1 sk.

[14] Benediktas XVI, *Kreipimasis į tikinčiuosius*, 2010/06/23.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/prelato-
laiskas-2010-m-rugpjutis/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2010-m-rugpjutis/) (2025-08-09)